

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D.,
ve věci

žalobce: **V. L.**, narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem,
se sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, odbor dopravy a silničního
hospodářství,
se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,
zastoupený advokátem Mgr. Vlastimilem Škodou,
se sídlem Řetězová 2, 405 01 Děčín,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 1. 2016, č. j. 166/DS/2016,
JID: 9006/2016/KUUK/Bla,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 18. 1. 2016, č. j. 166/DS/2016, JID: 9006/2016/KUUK/Bla, **se pro vady řízení zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. V řízení o žalobě a kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 5. 11. 2018, č. j. 78 A 11/2016-35, je žalovaný **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **20 342 Kč** do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 18. 1. 2016, č. j. 166/DS/2016, JID: 9006/2016/KUUK/Bla, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Městského úřadu Roudnice nad Labem, odboru dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 31. 7. 2015, č. j. 196/15667/2015/OD/PČ, jímž byl žalobce shledán vinným z přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil porušením ustanovení § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu tím, že dne 4. 5. 2015 ve 22:50 hodin, na 34 km dálnice D8 směrem na Ústí nad Labem, řídil motorové vozidlo tov. zn. BMW, reg. zn. „X“, přičemž překročil nejvyšší povolenou rychlost mimo obec, když mu silničním rychloměrem byla naměřena rychlost 160 km/hod., po zohlednění odchylky $\pm 3\%$ dosahovala rychlost 155 km/hod. Za uvedený přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a dále pak mu byla uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí považuje za nezákonné a nepřezkoumatelné. Prvního pochybení se správní orgány dopustily tím, že zmocnění žalobce nebylo řádně doručeno oznámení o konání ústního jednání, stejně jako mu nebylo doručeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Tímto jednáním byl žalobce nepochybně zkrácen na svých právech, když mu byl znemožněn výkon práva na obhajobu. Zástupce žalobce byl nucen z procesní opatrnosti podat odvolání prosté odvolacích důvodů, neboť žalobce na něj plně spoléhal. Druhého pochybení se žalovaný dopustil, když rozhodl o odvolání, aniž by znal argumentaci žalobce. Žalobce se domnívá, že žalovaný jej měl dle právní úpravy vyzvat k doplnění odvolání, což se však nestalo. Takovýto postup nepochybně zakládá nezákonnost celého rozhodovacího procesu.
3. Dále pak žalobce poukázal na nepřezkoumatelnost výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně z důvodu nesrozumitelnosti, jelikož výrok absentuje zákonem stanovené obligatorní náležitosti, konkrétně určení formy zavinění. Žalobce si je vědom, že rozhodnutí bylo vydáno před účinností novely zákona o přestupcích, nicméně se domnívá, že žalovaný měl v odvolacím řízení věc přezkoumat podle účinných procesních předpisů a tím pádem rozhodnutí zrušit či změnit. Výrok rozhodnutí je rovněž i nezákonný, poněvadž postrádá informaci o bodovém postihu, který je s přestupkem nepochybně spojen. Bodový záznam v registru řidičů představuje druh sankce, který je za přestupek ukládán a tak by o této skutečnosti měl být bezpodmínečně žalobce informován výrokem rozhodnutí.
4. Odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně považuje žalobce za nepřezkoumatelné pro souhrnné zjištění o pořízených důkazech na místo toho, aby byly důkazy skutečně provedeny a následně uvedeny skutečnosti, které z nich byly vyvozeny. Spolu s tím souvisí další žalobcova námitka týkající se nedostatečného odůvodnění naplnění materiální stránky přestupku. Správní orgán I. stupně byl povinen zabývat se existencí okolností snižujících míru společenské nebezpečnosti a srozumitelně popsat k jakému závěru z nich dospěl, zvláště pak když samotné překročení nejvyšší povolené rychlosti nemusí automaticky znamenat naplnění formální stránky přestupku.
5. V odvolacím řízení žalobce požádal žalovaného, aby byl před vydáním napadeného rozhodnutí informován o osobě, jež bude ve věci rozhodovat, a to z důvodu případného uplatnění námítky podjatosti, což se nestalo. Žalobce tuto informaci legitimně očekával, a proto zcela pochopitelně vyčkával s doplněním důvodů svého odvolání, poněvadž by tak

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

mohl hypoteticky podjaté úřední osoby seznamovat se svou argumentací, což by nepochybně nebylo v jeho zájmu.

6. Závěrem žalobce poukázal na nedostatečně zjištěný skutkový stav a skutečnost, že měření bylo provedeno v rozporu s Návodem k obsluze. Spisový materiál neobsahuje řádný prokazatelný důkaz o naměřené rychlosti, neboť pro dokazování naměřené rychlosti je potřeba disponovat prvním a posledním snímkem z měření nebo celým videozáznamem, přičemž měřené vozidlo musí být na prvním snímku větší než na posledním. Těmito skutečnostmi správní orgány nevěnovaly pozornost, čímž nezajistily jejich existenci ve spisovém materiálu. K špatně provedenému měření žalobce uvedl, že samotné měření proběhlo v letním období, kdy nepochybně došlo k výměně zimních pneumatik za letní, což je v pořádku, nicméně k ověření rychloměru došlo ke dni 11. 12. 2014. Skutečnost, že po výměně pneumatik nedošlo k novému ověření funkčnosti a správného nastavení rychloměru, tak jak to vyžaduje Návod k obsluze, mohlo mít vliv na přesnost měření. Žalobce se tak domnívá, že měření bylo provedeno v rozporu s Návodem k obsluze a výsledek měření tak nemůže být brán za prokazatelný důkazní prostředek. Na podporu všech výše uvedených tvrzení žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2009, č. j. 1 As 4/2009-53, rozsudek ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45 či rozsudek ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013-23. S ohledem na výše uvedené proto žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Vyjádření právního zástupce žalovaného k žalobě

7. Právní zástupce žalovaného předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.
8. K věci uvedl, že žalobce a jeho zástupce byli řádně předvoláváni, o čemž svědčí doručky založené ve spisovém materiálu. Z tohoto důvodu se žalovaná strana k této námitce pro neopodstatněnost odmítá více vyjadřovat. Zástupce žalobce je žalovanému známý svým jednáním, kdy podává odvolání vždy se stejným obsahem a požadavky, na které je vždy nutné reagovat výzvou k doplnění. V době vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně podmínka uvedení způsobu zavinění nebyla zákonem vyžadována, a tudíž by se k ní velmi obtížně hledalo relevantní stanovisko. Správní orgány vychází z podkladů, které obdrží od policejních orgánů, a proto jej s jeho námitkou týkající se neprovedení nového ověření rychloměru po přezutí pneumatik odkázal na kontrolní orgány policie, které jsou v takové věci příslušné konat. Právní zástupce žalovaného považuje námitky žalobce za zcela nedůvodné. Žalobce se svým jednáním snaží vyhnout odpovědnosti za přestupek a s tím spojené sankci. Závěrem právní zástupce žalovaného uvedl, že nejen žalovaný, nýbrž i správní orgán I. stupně postupovali v souladu s platnými právními předpisy, přičemž jejich rozhodnutí vycházela ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu. S ohledem na výše uvedené proto právní zástupce žalovaného navrhl, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl.

Ústní jednání před soudem

9. Nařízeného ústního jednání před soudem, které se konalo dne 5. 11. 2018, se právní zástupce žalobce nezúčastnil, a to bez jakékoliv omluvy, ačkoliv k jednání soudu byl řádně

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

a včas ve smyslu ust. § 49 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), předvolán.

10. Právní zástupkyně žalovaného pak při tomtéž ústním jednání před soudem nadále navrhovala zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

Správní spis

11. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 10. 5. 2015 byl správnímu orgánu I. stupně Policií České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje, odborem služby dopravní policie, dálničním oddělením Nová Ves, oznámen přestupek žalobce, jehož se měl dopustit dne 4. 5. 2015 ve 22:50 hodin, na 35 km dálnice D8 ve směru Ústí nad Labem, kdy jako řidič osobního automobilu tovární značky BMW X6, reg. zn. „X“, překročil nejvyšší povolenou rychlost, kdy mu na úseku, kde je nejvyšší povolená rychlost stanovena na 130 km/hod. byla nejprve naměřena rychlost 158 km/hod. a následně o kilometr později rychlost 160 km/hod. Po provedeném odečtu tolerance radaru tak jeho rychlost dosahovala 155 km/hod. Součástí úředního záznamu byla i příslušná fotodokumentace, oznámení o spáchání přestupku a výpis z evidence řidičů, kde má žalobce evidováno již šest záznamů, přičemž pětkrát šlo o přestupky za překročení nejvyšší povolené rychlosti.
12. Dne 29. 7. 2015 bylo nařízeno ústní jednání, které se konalo bez osobní účasti žalobce a jeho zástupce, a to i přesto, že byli řádně předvoláni, o čemž svědčí přiložené doručky. Během jednání bylo přečteno a hodnoceno oznámení o spáchaném přestupku, ověřovací list silničního radarového rychloměru, výpis z evidenční karty řidiče a v neposlední řadě bylo provedeno studium fotodokumentace.
13. S ohledem na skutečnosti zjištěné během správního jednání a posléze ústního jednání, správní orgán I. stupně dne 31. 7. 2015 vydal rozhodnutí č. j. 196/15667/2015/OD/PČ, jímž byl žalobce shledán vinným z přestupku, jak bylo vymezeno v úvodu tohoto rozsudku. Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, jakožto odvolací orgán, po postoupení spisu žalobcovu odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně pravomocně potvrdil.

Posouzení věci soudem

14. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ustanovení § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

15. Na tomto místě soud předesílá, že v předmětné věci již jednou rozhodoval, a to rozsudkem ze dne 5. 11. 2018, č. j. 78 A 11/2016-35, kdy žalobu pro nedůvodnost zamítl. Ke kasační stížnosti žalobce byl ovšem prvotní rozsudek zdejšího soudu ze dne 5. 11. 2018 zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 As 475/2018-34, a věc byla vrácena soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud se ztotožnil s vyhodnocením všech žalobních námitek zdejším krajským soudem vyjma otázky řádného doručování žalobci a nedostatečného zdůvodnění výše sankce, kdy ohledně těchto dvou námitek dovodil, že byly žalobcem namítány důvodně. Z tohoto důvodu, kdy v novém soudním řízení správním je zdejší krajský soud ve smyslu ust. § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán shora uvedeným právním názorem Nejvyššího správního soudu na dotyčné dvě námitky obsaženým v jeho zrušujícím rozsudku ze dne 14. 3. 2019, se soud v předmětné věci zabýval toliko těmito dvěma žalobními okruhy, když ostatní žalobní námitky byly již s „konečnou“ platností vypořádány.
16. Nejvyšší správní soud ve vztahu k doručování soudních písemností zástupcům účastníků již dříve dovodil, že datová schránka představuje preferovaný způsob doručování, přičemž pokud soud tento způsob doručování nezvolí, může se jednat o procesní pochybení, které nelze zhojit ani tím, že bylo doručeno do sídla zástupce žalobce jiným způsobem (blíže k tomu srov. rozsudek ze dne 4. 4. 2013, č. j. 7 Afs 73/2012–36, který je dostupný na www.nssoud.cz). Doručení písemnosti fikcí podle ust. § 23 odst. 4 správního řádu může nastat pouze za předpokladu splnění zákonem stanovených podmínek pro tento způsob doručení. Jednou z těchto podmínek je i okolnost, že správní orgán nemá podle zákona doručovat jiným způsobem.
17. Z ust. § 19 správního řádu vyplývá jistý hierarchický postup. Základním pravidlem je povinnost správního orgánu doručovat účastníkovi prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky. K jinému způsobu doručování může správní orgán přistoupit toliko, pokud doručení do datové schránky není možné.
18. Pokud tedy správní orgán zmocněnci žalobce, který měl zřízenou a zpřístupněnou datovou schránku, nesprávně doručoval prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, a písemnost mu nebyla fyzicky doručena, bylo vyloučeno uplatnění fikce doručení dle ust. § 24 odst. 1 správního řádu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2013, č. j. 4 As 6/2013-28, který je dostupný na www.nssoud.cz). Nenastaly tak účinky spjaté s doručením, resp. oznámením písemností správního orgánu I. stupně – písemnosti týkající se konání ústního jednání a projednání přestupku v nepřítomnosti jeho zástupce, který tak o konání tohoto jednání nebyl v souladu se zákonem vyrozuměn, rozhodnutí ve věci správním orgánem I. stupně, výzva k doplnění blanketního odvolání, neboť všechny tyto písemnosti chybně nebyly doručovány do datové schránky zmocněnce žalobce. Tato skutečnost v reflexi zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019 představuje zásadní vadu řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., pro kterou žalobou napadené rozhodnutí nemůže obstát, to vše za situace, kdy dotyčné písemnosti byly duplicitně úspěšně doručeny prostřednictvím pošty samotnému žalobci.
19. Pokud se jedná o žalobcovu námitku ohledně nedostatečného zdůvodnění výše sankce, tak k tomu krajský soud vázán závěry obsaženými ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019 uvádí, že z vyměření sankce nelze nijak dovodit, jak správní orgán došel k závěru o její výši nebo o tom, že takto uložená sankce splní svůj výchovný účinek v souladu se zásadami správního trestání. Správní orgán totiž

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

„odůvodnil“ výši sankce pouze odkazem na údajnou závažnost jednání žalobce, aniž by tuto svoji úvahu jakkoliv rozvedl.

20. Dle ust. § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu se při určení výměry pokuty *„přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán.“*
21. Správní orgán I. stupně výši uložené sankce odůvodnil tím, že *„[p]ři rozhodování o druhu a výše sankce vycházel správní orgán ze závažnosti přestupkového jednání. Bylo přihlédnuto k pokutě uložené již v příkazním řízení. Proto byla uložena tato pokuta při středu určené sazby a bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.“* V příkazu byla výše uložené sankce odůvodněna následovně: *„Při rozhodování o výši sankce správní orgán přihlédl k míře nebezpečnosti tohoto protiprávního jednání a zároveň k faktu, že se jmenovaný tohoto přestupku dopustil již v minulosti. I přesto správní orgán dospěl k názoru, že k nápravě postačuje uložení pokuty při středu určené sazby.“*
22. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí výši sankce uložené při středu zákonné sazby zdůvodnil poukazem na pokutu uloženou již v příkazním řízení. Žalovaný ve svém rozhodnutí úvahu o sankci v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu nijak nezhodnotil, omezil se (zřejmě i vzhledem k tomu, že podané odvolání nebylo odůvodněno) jen na obecné formulace, že spáchání přestupku bylo prokázáno. Ačkoliv rozhodnutí žalovaného tvoří spolu s rozhodnutím správního orgánu I. stupně jeden celek, tento celek již nedoplňuje (netvoří) příkaz, který se podáním odporu ruší a řízení pokračuje jako by příkaz neexistoval (srov. ust. § 150 odst. 3 správního řádu). Z formulace odůvodnění rozhodnutí správních orgánů proto není jasné, zda byla uložena pokuta při středu zákonné sazby s ohledem na recidivu pachatele nebo byla tato pokuta uložena v dané výši s ohledem na pokutu uloženou v příkazu, proti kterému byl podán odpor, jehož podáním došlo ke zrušení předmětného příkazu. V každém případě chyběla originální úvaha o druhu a výši sankce, která by obsahovala nejen výčet tradičních zákonných kritérií (srov. ust. § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu), ale zejména jejich aplikaci na podkladě skutkových zjištění konkrétního případu. Krajský soud přitom s ohledem na závěry obsažené ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019 nemůže přímo odůvodňovat výši uložené pokuty, když tak má činit žalovaný správní orgán. V tomto směru tak žalovaný zatížil své rozhodnutí vadou řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. v podobě nepřezkoumatelnosti pro nedostatečné zdůvodnění výše sankce, pro kterou žalobou napadené rozhodnutí nemůže rovněž obstát.
23. S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud proto uzavírá, že v reflexi závěrů Nejvyššího správního soudu obsažených v jeho zrušujícím rozsudku ze dne 14. 3. 2019 soudu nezbylo než žalobou napadené rozhodnutí rozhodnutí bez jednání ve výroku I. rozsudku zrušit pro vady řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) a písm. c) s. ř. s., neboť správní orgán I. stupně neměl splněny zákonné podmínky pro přechod z elektronické komunikace s obecným zmocněncem žalobce na písemný styk prostřednictvím pošty a když výše sankce nebyla dostatečně zdůvodněna, a podle ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude podle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán výše předestřenými právními názory.
24. Jelikož žalobce měl ve věci plný úspěch, soud proto podle ust. § 60 odst. 1 věty první a ust. § 110 odst. 3 s. ř. s. ve výroku II. rozsudku uložil žalovanému zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě ve výši 20 342 Kč. Tato částka se skládá z částky 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek za žalobu; Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

z částky 5 000 Kč za zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost; z částky 9 300 Kč za 3 úkony právní služby zástupce žalobce po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění od 1. 1. 2013 [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby - § 11 odst. 1 písm. d), podání kasační stížnosti - § 11 odst. 1 písm. d)]; z částky 900,- Kč za 3 s tím související režijní paušály po 300 Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 9. 2006 a z částky 2 142 Kč odpovídající 21% DPH, kterou byl advokát podle zvláštního právního předpisu povinna odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 31. května 2019

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.